

Opera **Romeo i Julija** Charlesa Gounoda u režiji Marina Blaževića prvi put u povijesti izvedena na opernoj sceni riječkog HNK Ivana pl. Zajca

Nadvremenska čistoća izvedbe počiva na glumi

Predstava je puna promišljenih, inteligentnih i suptilnih rješenja i poruka, u simbiozi s odličnim pjevačima, kostimografijom i svjetlom

DRAŽEN ŠOKČEVIĆ/HNK ZAJC

Što je ovo? Uvijek krvi! Ništa neće smiriti kriminalni bijes u vašim srcima! Ništa vas neće natjerati da ispusite oružje iz vaših ruku, a ja bih trebao biti dirnut vašim svadama! Mrznja vam je samo odgovor za neslogu i strah koji širite gradom.

Tako veronski knez, gromkim glasom basa Luke Ortara, prekora posvadbane klanove Capuleti i Montecchi i opisuje stanje usred kojeg je niknula i od kojeg će stradati ljubav Romea i Julije. Operi Charlesa Gounoda, prvi put postavljenoj i u subotu premijerno izvedenoj u Rijeci, ne treba snažnije poveznice s današnjicom. Redatelj Marin Blažević to razumije, pa ne poseže ni za kakvim, a pogotovo ne za već izlizanim "aktualizacijama" poput suvremenih uniformi, oružja, terorista i specijalaca.

Izvornik u ulozu scenografije

Libreto prema Shakespeareu bio je Blaževiću i njegovoj ekipi dovoljno snažan i nadahnjujuć, a u dva prizora sam tekst, ispisan svjetlom na crnoj pozadini, uzima čak i ulogu scenografije. Simbolnu scenografije i svjetla Alana Vukelića i inače krasi briljantna i svevremenska jedinstvenost. U praznom crnilu pozornice stoje nepomična rešetka s reflektorima i dva malo izdignuta podija: jedan veliki za sve masovne scene, a u prvom planu drugi manji koji je dostatan da dočara i čuvani balkon, i Julijinu ložnicu i oltar i grobnicu. Svjetlom se stvara i jedan od najdirljivijih vrhunaca kada rešetkoti pulsiraju u sve slabijem ritmu zanimrućeg Julijina straha.

Potpuno u dosluhu s oćto pomno promišljenim autorovskim konceptom su i sjajni kostimi Sandre Dekarić. Stilizacija znači više posvetu nego pokušaj sugeriranja vremena radnje. Svi su u crnom, osim Romea i Julije koji jedini za života nose bijelo, uzdignuti iznad crnila, sve do apoteoze u smrti koja ih oslobađa uklete kletke ispletene od mržnje. U bijelom se pojavljuju još samo Mercuzio, Tebaldo i paž Stefano, ali okrvavljeni, tek nakon svojih nasilnih smrti, kao duhovi. Cijela predstava puna je takvih promišljenih, inteligentnih i suptilnih rješenja i poruka.

Lada Čale Feldman kao dramaturginja i prevoditeljica također je pokazala duboku zadublenost i zaljubljenost predstavi u tekst, i to upravo jednim malim

odstrpanjem od njege. Kad Tebaldo potegne mač na Romeova paža Stefana, Mercuzio ga prekora što napada ženu, a ne, kako piše u libretu, dijete. Jednostavnom zamjenom riječi "un enfant" s "une femme" tekst je samo usklađen s činjenicom da ulogu paža pjeva mezzosoprano, pogotovo kada je to Ivana Srbijan. I u ovako maloj ulozu, redatelj je, uz pomoć kostimografinje, znao iskoristiti njezinu pjevački i glumački markantnu pojavu.

Nije u ovoj predstavi bilo lošeg baldo potegne mač na Romeova pjevača, a emocije gledatelja osvajali su zadivljujućom glumom i kad ne pjevaju, poput izvrsne Sofije Cingule dok kao dajlja Gertruda namješta Julijino tijelo na otru. Ovo je predstava koja se izdišla i iznad romantične i pomalo sladunjave ljepote Gounodove glazbe, a u svemu tome prednjače sami tumaći naslovnih uloga.

Anamarija Knego i Aljaž Farasin, dvoje prvaka Opere HNK Ivana pl. Zajca u Rijeci, bili su te

većeri, prvaci hrvatskog glumišta upće. Umjetnička veličina riječke sopranistice utoliko je veća što Julija niipošto nije tihična uloga u koju bi se njezin glas, scenska pojava i senzibilitet prirodno i lagodno smjestili.

Mastru manjka senzibiliteti

I Knego i Farasin potpuno su ispunili najviše kriterije i nimalo lake zahtjeve vokalne izvedbe svojih rola. Međutim, ono na čemu je počivala nadvremenska i svevremenska čistoća i snaga ove predstave, njihova je suptilna i mnuciozna gluma, osobito u najdelikatnijim trenucima poput velikog dueta prve bračne noći Romea i Julije. Riječki i zbor i orkestar bili su savršeno uvježbani i pokazali se još jednom sposobnima za najviše domete u najkompleksnijim partiturama. No, premda nije smetao, čini nam se da talijanski maestro Paolo Olmi nema u svojim dirigentskim rukama i pristupu dovoljno tankočutnosti za duboko muzikalno razumijevanje ovako postavljenog koncepta, s kakvim bi nas ova predstava uzdigla u još više sfere.

DRAŽEN ŠOKČEVIĆ/HNK ZAJC

Nema lošega pjevača, a emocije gledatelja osvajali su sjajnom glumom

Većernji list
KULTURA

PROŠLIH PET GODINA

GODAR/KOMEDIJA

Nagrađivani mjuzikl gostuje u Komediji

Muzikl suvremenog američkog autora Jazona Roberta Browna "Prošlih pet godina" u izvedbi HNK iz Varaždina od 14. do 18. siječnja gostuje na pozornici zagrebačke Komedije. Redateljica predstave je Lea Anastazija Flegler, dirigent je Stjepan Vinger, a u ulogama Cathy i Jarnelela nastupaju Hana Hegeđušić te u alternaciji Ivan Čuić i Igor Barberić. Hana Hegeđušić je za ulogu Cathy u studenom prošle godine osvojila Nagradu hrvatskog glumišta za najbolju žensku ulogu u kategoriji mjuzikla i operete. (dca)

PRVI NASTUP 16. SJEČNJA

MA koncertima slavi 30 godina studija udaraljki

Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu obilježiti će 30. obljetnicu početka rada studija udaraljki nizom koncerata, od kojih je prvi 16. siječnja u Koncertnoj dvorani Blagoja Berse Muzičke akademije. Uz udaraljkaški ansambl Muzičke akademije biNingbang nastupit će i Ansambli studenata MA za novu glazbu. Gudački komorni orkestar MA te Zbor MA. Sastavnica će ravnati Maro Rica, Josip Hraštić i Stjepan Vinger, a kao solist nastupit će saksofonist Saša Nestorović. (h)

DAMIR ŠPEHAR/PIXSELL

